

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VI. Difficultatibus, quæ claritatem hanc impedire solent, iam ordine satis fit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

CAPUT VI.

Difficultatibus, qua claritatem hanc impedit solent, iam ordine satis fit.

ne crescente, in apertos singultus lacrimasque prorumpent, paximacium, quod & illo die furrim subtraxeram & absconderam, de sinu eorum omnibus protuli, & in terram prostratus veniamque & pro commisso pœnas postulans, meam publice sum tentationem confessus, & quod ab ea victus & subactus huiusmodi quotidie furtum admitterem.

Tum Sanctus senex consolari me cepit & animare dicens: Conside puer: confessio tua & heroicum illud opus, quod coram omnib. tentationem tuam & errorem aperire & detegere hoc loco, haud dubitatis, ab huius te captivitate vinculis, & servitute absolvit. Hodie diabolum debellasti & maiorem de eo triumphum & victoriam retulisti, quam ille ante de te. Ideo vero te Dominus à tentatione hac captivum & vincum detineri voluit, quod eam superiorem tuum celasti. Iam vero postquam illum detexisti, nihil amplius dæmoni in te iuris & domonii erit: sed statim à te serpens ille antiquus, ut pote fere lucem non valens, aufugiet. Vix dū verba hæc senex compleuerat, & eccelampas aut fax accensa, de meo sinu prorumpens, ira cellam vinee, sicut sulphureo fœtore complevit, ut præ illius vehementia vix in ea quisquam permanere posset. Tum admonitionem suam Abbas resumens, Ecce inquit Dominus veritatem sermonum meorum te ipsa approbavit, ut passioni incertorem de corde tuo confessione salubri fugatum, tuis ipse oculis pervideres, qui lucem & technarum suarum detectionem ferre non potuit. Unde non est, quod vereare illum vitreius in te locum habiturum, aut ad te de novo reuersurum. Vti promissit, ita & contigit, nunquam enim postea ab hac fuit tentatione pulsatus, imo ne eius quidem illa memoria recordatio aut imago discursabat.

HAtenus ostendimus quanti referat, quamque necessarium sit, superiori se mentisq; omnes latebras detegere. Verū quo quid maioris est momenti, maioremq; perfectione includit, eo maiorem in eo natura nostra per peccatum depravata, sentire repugnantiam ac luctam solet: ad quam etiam cocodæmon, omnis boni nostri aduersarius, ope sua concurrere solet, maiores nobis difficultates, ad eam impediendam repræsentans. Unde nos is conveniens erit occurrere & dissolvere. Et sane opera sumus prærium facturi, si in re tam primaria & necessaria, quam est hæc, viam omnem iis sublati complanemus. Esto vero, cum Religionem professis hominibus potissimum hic nobis sit sermo, quilibet tamē doctrinam hanc sibi potest applicare: est enim res hæc huiusmodi, ut ad omne spectare queat hominum genus. Vnde Gerson de confessione loquens eam tractat generaliter: uti mox videbimus.

Et primo quidem, quia natura ita facti sumus, ut laborem omnem ac difficultatem fugiremus, & quia id, de quo in præsens tractamus, nobis veluti difficile & laboriosum solet videri, ideo ab hoc capite initium ducemus, ostensuri videlicet ac declaraturi longe homini futurum laboriosius ac difficilius, quod se occultet & tegat, quam quod patenter ac nude omnia superiori manifestet & videnda proponat.

Est hoc imprimis notandum, utpote quod eos, qui sui ipsorum amantes sunt, & quæ virtutis & perfectionis sunt, difficultatis ac laboris in eius exercitio subeundi metu deterriti exequi negligunt, potenter iugulat & confutat. Fateor e-

quidem

quidem aliquam in omnibus tentationibus, propensionibus naturalibus, & defectibus suis superiori patefaciendis, difficultatem & mortificationem contineri: maior nihilominus, me auctore, labor & crux est illa, quam super se homo hęc contiendo & abscondendo, aduocabit, quam quæ plana sui refectione & manifestatione accedere ei valeat. Quotidiana id nobis satis commouit at experientia & nemo non certissimus rei huius esse poterit testis, si quid forte aliquando superiorem suum celare & latere voluerit: Quos ille angores, quos remorsus, quam animi inquietudinem sentit, qui sua cooperire & reticere gestat?

Osc. 13. 12.
Colligata est iniquitas Ephraim, absconditum peccatum eius, Dolores parturientis sentiens ei: Semper quippe velut in partus doloribus agit se cum reputans, Dicamne, an reticebo? modo quidem aperire se proponit, modo propositi huius eum piget, & pœnitet iam superioris ostio vicinus erat tentationem declaraturus, & mox inde se, quod non ausit, subducit, re indicta (: Venerunt filiique ad partum, & virtus non est partendi: iam in proximo erat, ut tentationem hanc & sinistram cogitatum, quem à diabolo patre tenebrarum in animo conceperat, in lucem eniteretur, at sufficiens ei ad partendum virtus non fuit nec robur: hinc iugiter in partus doloribus manet, & quo ea diutius celat, eo maiora tormina experitur, quia maiorem postea in iis dicendis difficultatem ac verecundiam sentit: Inde quoque nouus ei accedit dolor, quod ea initio minime detexerit: maxima autem, quam sentit difficultas ex hac ratiocinatione prouenit: Quid? amne post tantum temporis lapsum superiorem adibo dicerem & declararem si iam primum tentationem sentirem: at qua fronte iam coram illo cum ea comparare præsumam, qui tanto hanc eum tempore celauit? quid dicer, quod illi me non crediderim, quando quidem iam inde ab initio illi me aperire nolui?

Isa. 27. 3.
 Nullam ergo homo quietem, nullam

animi tranquillitatem sentiet, quamdiu animum suum candide non patefaciet: Semper enim eum remordebit, torquebit, & lancinabit conscientia, quod tantum momenti ac ponderis rem facere detrectet. Mox vero ut se aperiet & manifestabit omnis illa tempestas derumescet, animusque optata malicia & quiete gaudebit: Perinde, ac dum quis pudore præpeditus aliquod peccatum confiteri non audet, semper timoribus, inquietudine, & internis mentis tumultibus concutietur, cum autem illud aperit, tantam animi consolationem & lætitiã sentit, ut vastam quandam turrim dorso impendentem, à se abieccesse videatur: vnde præclare Sanct. Gregorius: *Vulnera clausa plus eruciant: quia cum putredo, que intrinsecus ferues, euertitur ad salutem, dolor aperitur: Ita & omnis animi dolor pellitur, dum quis peccatum suum confitetur, & tentationes & infirmitates patefacit.*

Quid est enim peccatorum confessio, & tentationum manifestatio, nisi quaedam vulnerum ruptio? nisi enim hæc eruptio fiat, grauius homo cruciatur, perinde ac dum stomachus vitiatum humore cibisque oppletus est, hæc eos ruitibus & iugi ad vomitum conatu studet egerere: quia nisi eos eiiciat, nullam habere quietem potest: illis autem eiectis, quietus est & sibi constans. Hinc ergo ad oculum patebit, eum, qui animum abscondit, longe magis hæc duplicitate cruciari & affligi, quam cum se aperit & manifestat: hic namque non nisi exiguus quidam est pudor, & mortificatio, quæ statim pertransit, postea vero multa animi pace & quiete gaudet, propterea quod se releuauit.

Vnde ei, qui difficultatis & laboris fugiendi ergo, societa sui pectoris non aperit respondere possumus, ob hanc ipsam molestiarum fugiendam causam, potius eadem reuelanda videri. Quia si celet longe maiorem laborem senties, internoque cruciatur, velut putido quodam

Psal. 31. 3. dam & purulento carcinomate sensim contabescet & consumetur (: Quoniam tacui inueterauerunt ossa mea:) declarando se autem multa innotisum pace & gaudio perfundetur.

CAPVT VII.

Primaria difficultati, qua sinceram hanc refectionem impedit, satisfit.

VNa ex præcipuis difficultatibus, aut certe omnium, ob quas nonnulli à se ipsis & animo suo apud superiorem detegendo deterrentur, præcipua est, quod hoc pacto se confundendos, bonum, quod fortasse apud eum habebant, nomen auctoritatemque amissuros, impofterum se ab eo vt suspectos habendos, ac nihil sibi posthac credendum, neue diligendos se, vti solebant, arbitrentur. Hac diabolus fraude multos decipit, eosque vt se vel omnino non, vel saltem non perfecte declarent, inducit: At si longe secus se omnia hæc habere ostendamus, & ita quidem, vt ex hac sui detectione & apertione honorem sibi potius, & nomen & maiorem amorem comparent, ex celatione vero omnia hæc amittant; difficultas hæc penitus ablata & complanata videbitur: Porro Dei iuuante gratia, id hoc loco cõmonstrabimus, vt appareat, quam aliter longe se res habeat, quam illam nobis demon, quo nos decipiat, repræsentat; quod & in omnibus ipsius tentationibus vsuuenit, ipse quippe pater mendacii est. Dico ergo nulla re magis, quæpiam suum apud Superiorem nomen & æstimationem amittere, quam se non reuelando, ab eo se subducendo, eique occasionem dando, vt se seu duplicem fictum & fucatum habere incipiat, Nulla, quam detegit, imperfectione tantum sui nominis amittet, quam hac celatione: nam imperfectio qualibet non nisi vna est, sed aliquem vt tacentem & duplicem habere, multum simul complectitur; nam de multis imperfectionibus eum suspe-

ctum reddit: Dicitur quippe de eo: Hic se candide non aperit, vnde noui, an non, sicut hoc celauit, ita alia multa celaturus sit? Vnum hoc superiorem magis grauat & cruciat, quam quicquid ille de se dicere poterat; contra, quando totum animum suum superiori quis detegit, omnes tentationes, propensiones & defectiones aperit, non modo nomen quod apud eum habebat non amittit, sed ipsum etiam mire adauget, habet namque eum & virtum humilem, mortificatum, manifestum & sincerum, non aliud in animi recessu occultantem, aliud extrema facie proidentem.

Altius porro rem hanc reperemus, & iam inde à prima radice declarabimus; est enim è præcipuis, quæ in hac materia sunt, punctis. Dico ergo Primo, nullo quemquam medio ad superioris amorem, beneuolentiam, & voluntatem sibi conciliandam efficaciori vti posse, quam vniuersum animum suum illi retegendo, nihil vt ipsum celet, sed limpide in lucem proferat omnia; Nam vt passim Philosophi & sacri Scriptores docent, nulla re quis ad amandum prouocatur quam dum ante amari se videt, vnde etiam hoc nos argumento Euangelista Iohannes vt Deum amemus prouocat: Quoniam, inquit, ipse prior dilexit nos. Nulla ergo re magis ostendere quis poterit ardenti se in superiorem suum amore ferri, quam quod animum illi suum omniaque arcana, magna æque ac parua liquido patefaciat; Nam dum amicorum duorum amor ita syncerus est, & eo procedit, vt nihil inuicem celet, id magna & extrema cuiusdã amicitia indicium est, vnde discipulis suis redemptor ait: Vos autem dixi amicos, quia omnia quæcunque audiui à patre meo, nota feci vobis; Et vobis datum est nosse mysterium regni Dei, ceteris autem in parabolis: Cum ergo superior subditum vniuersa pectoris arcana syncere sibi detegere, & nihil eo clausum retinere cernit, tunc demum intelligit, verè ab eo se diligi ac Patris & Dei loco haberi, co-

Manifestatio, amorẽ superioris conciliat.

1. Ioh. 4. 10

Ioan. 15. 15. Luc. 8. 10.

Rodriguez exercit. pars 3.

Gg quod

Ex detectio ne cõparat sibi quis apud superiorem maius nomen, honorem &c.